

до освобождението, а слѣдъ него и въ южна България — въ по консомативнитѣ ни срѣдища. Упражняваното до тоя периодъ занятие само отъ Лѣсковци, по традиция, минава въ рѣцѣтъ на българи и отъ други покрайнини (изъ селата: Долна Орѣховица, Сергювци, Поликрайще, Драганово село, Драгижево, Мердания, Цѣрова-кория, Кованлъкъ, Козаревецъ и т. н.).

Организацията на нашитѣ градинари е удивителна. Тѣхнитѣ *тайфи* сж на начала, каквито, както се изразява Ц. Гинчевъ (ор. cit., стр. 5), никакви „комунисти, социалисти и не знамъ какви *исти*“ не сж могли да реализиратъ. *Тайфата* е врѣменно съдружие на равноправни членове, както по отношение на вложения капиталъ и трудъ, тъй и по отношение на печалбитѣ. Числото на членоветѣ на тия комунистични ядра варира между 5 и 50, намѣсти до 60 и 70 души (ср. Ив. Ев. Гешевъ, „Думи и дѣла“, София, 1899 г., стр. 94 и *ibid*: les associations agricoles et ouvrières en Bulgarie, Paris 1890). Занятието на градинаритѣ разсчита на сезони. Емигрирующитѣ въ близки или съседни на България страни отиватъ тамъ прѣзъ началото на пролѣтъта и се връщатъ прѣзъ есента — останалитѣ липсватъ отъ България обикновено 2 и 3 години.

Пълни цифри по движението на градинаритѣ ни въ чужбина — нѣмаме, но и отъ тия които имаме може да се види до колко достойно за внимание е това единствено търпимо емиграционно движение у насъ (разбира се, като изключимъ движението на нѣкои наши дюлгеримайстори и жетвари, незначителното число на които не ни ангажира съ чисто емиграционенъ въпросъ).

Прѣзъ 1888 г. отъ Търновския окръгъ сж излѣзли 9556 градинари, отъ които 3816 се падатъ на Горня Орѣховска околия, 2778 на Еленската, 1964 на Търновската, 653 на Кесаровската, 237 на Тръвненската и 108 на Дръновската.